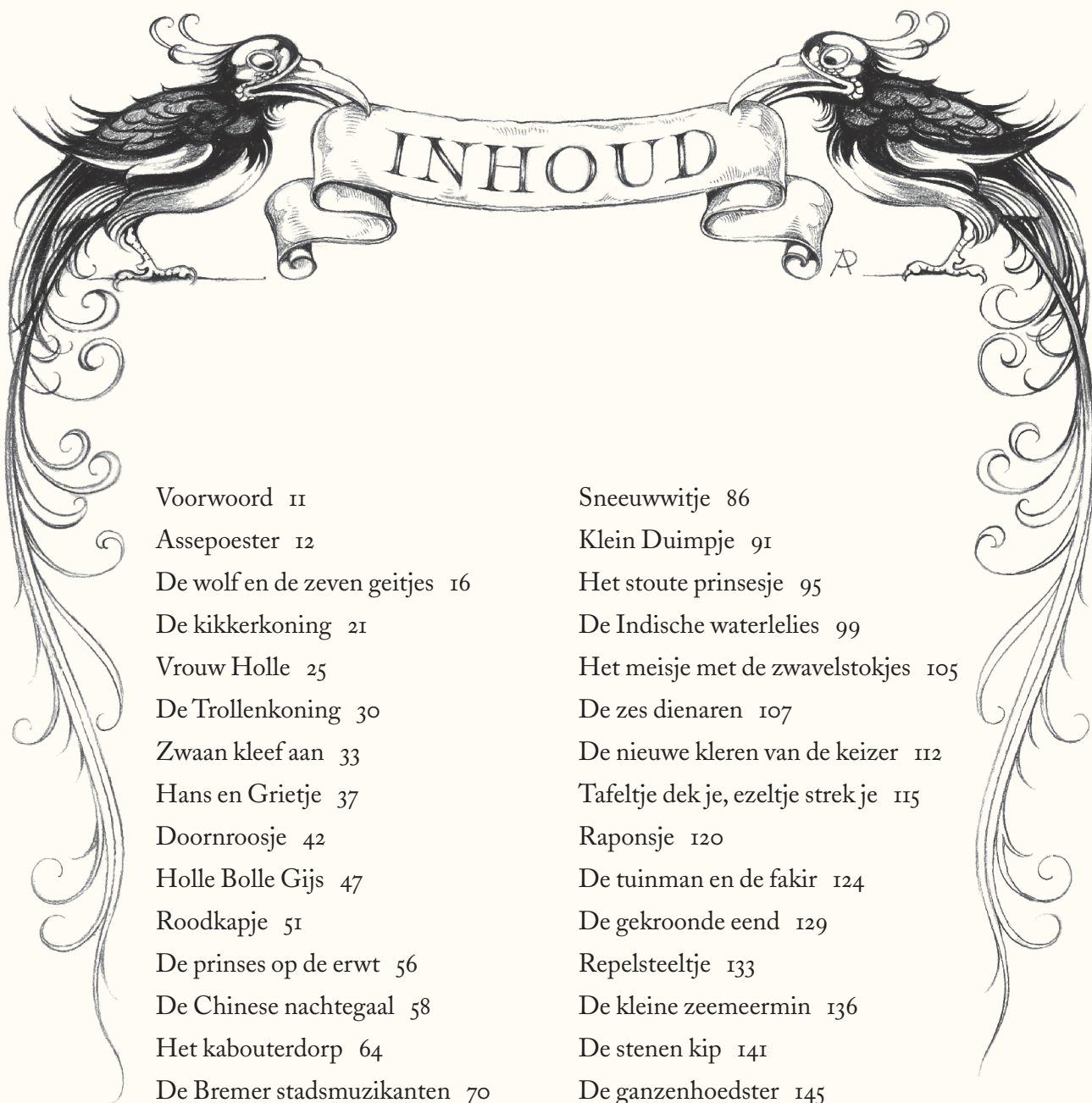

SPROOKJESBOEK VAN DE EFTELING

met illustraties van Anton Pieck

Uitgeverij Ploegsma Amsterdam

Voorwoord	11	Sneeuwitje	86
Assepoester	12	Klein Duimpje	91
De wolf en de zeven geitjes	16	Het stoute prinsesje	95
De kikkerkoning	21	De Indische waterlelies	99
Vrouw Holle	25	Het meisje met de zwavelstokjes	105
De Trollenkoning	30	De zes dienaren	107
Zwaan kleef aan	33	De nieuwe kleren van de keizer	112
Hans en Grietje	37	Tafeltje dek je, ezeltje strek je	115
Doornroosje	42	Raponsje	120
Holle Bolle Gijs	47	De tuinman en de fakir	124
Roodkapje	51	De gekroonde eend	129
De prinses op de erwt	56	Repelsteeltje	133
De Chinese nachtegaal	58	De kleine zeemeermin	136
Het kabouterdorp	64	De stenen kip	141
De Bremer stadsmuzikanten	70	De ganzenhoedster	145
Het bruidskleed van Genoveva	73	De rode schoentjes	150
De magische klok	77	Klaas Vaak	155
De draak	82		

ASSEPOESTER

Er was eens een lieve vrouw met een al net zo lieve dochter. Helaas werd de vrouw erg ziek. Op een avond riep ze haar dochter bij zich en zei: 'Ik zal gauw doodgaan. Beloof je me dat je altijd goed probeert te leven? Dan zal het leven ook goed zijn voor jou.'

'Dat beloof ik, moeder,' zei het meisje met een snik in haar stem. Ze omhelsden elkaar en moesten allebei vreselijk huilen. Dat luchtte op, maar het hielp natuurlijk niet echt.

De moeder stierf toen de eerste sneeuw van de winter viel.

Het meisje bleef alleen met haar vader achter. Die trouwde een half jaar later met een andere vrouw. Zij was heel onaardig en had twee dochters die nog erger waren. Echte pestkoppen! De vader van het meisje was bijna altijd op reis. Hij had niet in de gaten dat de twee zussen zijn dochter het leven zuur maakten. En dat hun moeder vrolijk met hen meedeed!

Ze lieten haar heel hard werken en ze moest op de keukenvloer slapen bij de open haard, waar altijd veel stof en as lag. Daarom noemden ze haar Assepoester.

De zussen hadden zelf altijd de mooiste kleren aan en sliepen in de mooiste kamers op zachte

bedden. En op hún toilettafels stonden de duurste spulletjes!

Terwijl Assepoester in oude gescheurde kleren en met stoffig haar moest werken zongen ze:

*Assepoes, wat ben je raar
Met dat spinrag in je haar
Poets m'n schoenen, ga maar boenen
En maak dan het eten klaar!*

Ze lieten haar koken, wassen, schrobben en boenen. Assepoester deed het allemaal zonder te mopperen. Als ik goed probeer te leven, is het leven ook goed voor mij, dacht ze.

Assepoester zat graag in de tuin achter het huis, bij het graf van haar moeder. Daar had ze ooit een boompje geplant, dat in korte tijd was uitgroeid tot een prachtige hazelaar. Ze zat vaak onder die boom, waar ze gezelschap kreeg van vogels, eekhoorns en konijntjes. En er groeiden grote oranje pompoenen. Vanuit de tuin kon ze het paleis hoog op een heuvel zien liggen. De mooie torens schitterden in het zonlicht. Assepoester keek er graag naar en droomde dan over hoe het zou zijn om daar als prinses te wonen.

Taratatááá! Taratatatááá!

Op een dag stond er een boodschapper van de koning op het plein voor het huis. Door zijn oorverdovende trompetgeschal kwam iedereen nieuwsgierig naar buiten.

‘De koning laat weten dat er zaterdag een groot bal in het paleis gehouden zal worden!’ riep hij. ‘De prins wil graag een mooi meisje kiezen om mee te trouwen. U wordt allemaal uitgenodigd om dit feest mee te komen vieren!’

De twee stiefzussen hadden het niet meer!

‘Hij kiest vast mij!’ gilte de oudste.

‘Nee, ik ben veel knapper dan jij!’ kirde de jongste.

Zo kibbelden ze een paar dagen door terwijl ze jurken pasten, balschoentjes uitprobeerden en aan elkaars haren frunnikten.

Assepoester hielp hen daarbij. Maar zelf wilde ze natuurlijk ook graag naar het feest in het paleis. Toen ze aan haar stiefmoeder vroeg of ze mee mocht, werd ze gewoon uitgelachen.

‘Jij mee, Assepoester? In die vieze rok en met dat stoffige haar? Vergeet het maar! De prins zoekt een bruid, geen modderkluit!’ En de stiefzussen moesten vreselijk lachen, alsof hun moeder een goede mop had verteld.

Op de avond van het feest kwam er een prachtige koets voorrijden. De zussen en hun moeder stapten in, met hun opgestoken haar, peperdure jurken en overdadige sieraden.

Vlak voor ze wegreden, riepen ze naar Assepoester: ‘Boen de vloer nog even en zorg dat alles er netjes uitziet, want een van ons komt straks

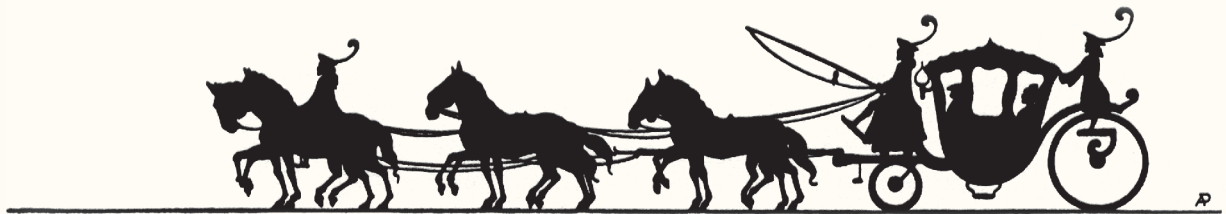
thuis met de prins!’ En ze lachten alle drie heel hard, alsof er wat te lachen viel.

Assepoester was verdrietig en ging in de tuin onder haar lievelingsboom zitten. Ze keek naar het paleis. Het was prachtig verlicht en ze hoorde flarden feestmuziek. Plotseling leek het of er kleine blaadjes uit de boom op Assepoester neerdaalden. Nee, het waren geen blaadjes, het waren twinkelende sterretjes! Als bij toverslag veranderde Assepoesters vieze rok in een prachtige gouden jurk. Haar stoffige haardos werd opeens een schitterende bos krullen. En aan haar voetjes verschenen sierlijke glazen muiltjes. Het was ongelooflijk... Waar net nog een pompoen lag, stond nu een gouden koets met koetsiers op de bok en prachtige paarden ervoor.

En het allervreemdste was nog dat Assepoester heel duidelijk de lieve stem van haar eigen moeder hoorde: ‘Tijd om naar het feest te gaan, mijn kind. Maar pas op: als de klok om middernacht voor de twaalfde keer slaat, wordt de betovering verbroken. Zorg dus dat je op tijd weer thuis bent.’

Assepoester dacht dat ze droomde en genoot van elk moment. Ze reed in de koets naar het grote paleis dat ze zo vaak vanuit de verte had gezien. Ze stapte uit en liep de brede marmeren trappen op. Toen ze de balzaal binnenkwam verstomde de muziek en keek iedereen naar haar. Ze konden hun ogen niet geloven. Niemand op het feest zag er zo schitterend uit als zij. Wie was dit mooie meisje?

Assepoesters stiefmoeder en stiefzusjes her-

kenden haar niet. Ze waren heel jaloers toen de prins haar ten dans vroeg. Hij danste de hele avond met Assepoester en liet haar niet meer los.

Plotseling hoorde Assepoester de paleisklok slaan. Ze schrok en herinnerde zich dat de betovering bij de twaalfde slag verbroken zou worden. Stel je voor dat ze hier zo meteen in haar oude vieze kleren stond!

‘Ik moet naar huis!’ Assepoester maakte zich los uit de armen van de prins en rende naar de grote paleisdeuren.

‘Wacht!’ riep de prins verbaasd.

Maar Assepoester holde de hoge trappen al af. Ze struikelde en verloor een muiltje. Toen sprong ze in de gouden koets en wég was ze...

Vlak na een bocht, net uit het zicht van het paleis, sloeg de klok voor de twaalfde keer. Voor ze wist wat er gebeurde, lag Assepoester met haar neus in het zand. Niet in haar mooie jurk, maar in haar oude vieze rok. Naast haar lag een pompoen.

‘Oh...’ zuchtte ze. ‘Wat heb ik heerlijk gedanst. Of heb ik dat alleen maar gedroomd?’

Taratatááá! Taratatatááá!

Een paar dagen later klonk er opnieuw trompetgeschal op het plein. De boodschapper was er weer. En naast hem zat de prins op een prachtig wit paard! Hij droeg een kussentje met daarop een glazen schoentje.

De boodschapper riep met luide stem: ‘De prins is op zoek naar het meisje van zijn dromen! En dat is het meisje dat dit schoentje precies past!’

De twee stiefzussen van Assepoester stormden met heel veel andere meisjes naar voren. Dat wilden ze allemaal wel, de bruid van de prins zijn. Maar hoe ze ook wrikten en wrongen, het sierlijke schoentje was zó klein dat het niemand paste. Toen klonk er een zachte stem: ‘Mag ik ook even passen?’

Iedereen keek op. Daar stond Assepoester, in

haar oude kleren en met vies haar.

‘Natuurlijk niet!’ riepen de zussen.

‘Natuurlijk wel,’ zei de prins. Had hij haar al herkend?

Assepoester gleed met haar voet in het glazen muiltje. Het paste perfect. Meteen veranderde haar oude rok weer in de schitterende gouden jurk! En als bij toverslag dwarrelden de eerste sneeuwvlokken van de nieuwe winter naar beneden.

De prins tilde haar op zijn paard. ‘Jij zult mijn bruid zijn,’ zei hij zacht.

Van blijdschap moest Assepoester lachen en huilen tegelijk. Nu wist ze dat ze met de prins ging trouwen en in het paleis zou gaan wonen. Want als je goed probeert te leven, zal het leven ook goed zijn voor jou.

Samen met haar prins leefde ze nog lang en gelukkig...

En de twee zussen? Die konden er niet om lachen!

DE WOLF EN DE ZEVEN GEITJES

Er was eens een lieve moedergeit die zeven kinderen had. Ze waren dol op elkaar en woonden in een leuk huisje in het bos. De jonge geitjes vonden het heerlijk om buiten te spelen. Met elkaar, maar ook met de eekhoorns, egels, konijntjes en andere dieren uit het bos. Maar als hun moeder er niet was, moesten ze binnenblijven. Want in het bos woonde

een grote gevaarlijke wolf die wel van een jong geitje hield. Er werd gezegd dat de wolf in één hap een geitje op kon eten... met huid en haar!

Op een dag zei de moedergeit: 'Kindjes, ik ga boodschappen doen in het dorp. Jullie moeten dus binnenblijven tot ik terug ben en voor niemand opendoen. De wolf is heel slim en sluw. Hij zal vast proberen jullie voor de gek te houden.'

‘Mèèèè,’ mekkerden de geitjes instemmend.

‘Moeoeoe,’ riep het jongste broertje en de anderen lachten: ‘Fout!’

‘Sorry,’ piepte hij. Eigenlijk zei hij het altijd verkeerd.

Toen ze hun moeder uitgezwaaid hadden, deden de geitjes de deur goed op de grendel.

In het huisje woonde ook een gezellige muizenfamilie. Het jongste geitje speelde met een paar muisjes op de houten vloer. Hij liet een treintje rijden en de muisjes mochten op de wagons zitten.

‘Tsjakke tsjakke tsjakke,’ deed het geitje, maar zijn muizenvriendjes zeiden: ‘Fout! Je moet tsjoeke tsjoeke tsjoeke zeggen.’

‘Sorry,’ zei het kleintje.

‘Zullen we gaan ganzenborden?’ vroeg een van de geitjes.

‘Mèèèè... ja leuk!’ riepen ze door elkaar. Het kleinste geitje zei ‘Moeoeoe’ en pakte het spel uit de kast.

De dobbelstenen rolden nog maar net over tafel toen er op de deur werd gebonsd. BOEM BOEM BOEM!

Iedereen schrok van de rauwe stem die riep: ‘Ik ben het, moeder. Ik ben al terug!’

‘Daar geloven we niets van!’ riepen de geitjes. ‘Moeder heeft een lieve, zachte stem. Maar jij niet, jij bent de wolf. Ga weg!’

Ze wisten dat ze gelijk hadden. Want toen ze door het raampje naar buiten keken, zagen ze het gemene beest weglopen.

Terwijl de geitjes vrolijk verder speelden, liep de wolf regelrecht naar een winkeltje aan de rand van het dorp. Hij kocht er een groot stuk zacht krijt. Niet om mee te schrijven, maar om op te eten. Hij kreeg er een zachte stem van. De wolf rende snel terug naar het geitenhuisje.

Hij bonsde weer op de deur en riep: ‘Hallooo!’ met een veel hogere en zachtere stem dan eerst.

‘Ik ben het, moeder.’

‘Mèèèè!’ riepen de geitjes blij. Maar toen ze door het raam keken, zagen ze een grote zwarte poot op de vensterbank liggen.

Geschrokken begonnen ze door elkaar te roepen: ‘Ga weg, wolf! Ga weg! Jij bent het weer. We zien het aan je zwarte poot, die van moeder is wit!’

De wolf was woest, maar de deur bleef dicht. Het was hem weer niet gelukt.

‘Nu zal hij wel niet meer terugkomen,’ zei het oudste geitje.

‘Wij zijn hem toch steeds te slim af,’ riep zijn zus.

‘Moeder zal zo wel terug zijn,’ zei het derde geitje en hij gooide de dobbelstenen.

‘Drie. Je valt in de put!’ riep nummer vier.

En nummer vijf lachte: ‘Opnieuw beginnen!’

‘Mèèèè,’ schaterde het zesde geitje.

En vanonder de tafel klonk: ‘Moeoeoe... eh... sorry!’ De jongste was weer met de muisjes op de vloer aan het spelen.

Ondertussen bracht de wolf een bezoekje aan de bakker. Met deeg en meel maakte hij zijn poot helemaal wit. Die leek nu sprekend op een geitenpoot. Gemeen lachend rende hij weer terug naar het huisje.

Het middelste geitje had het spelletje bijna gewonnen toen er voor de derde keer hard op de deur werd gebonsd. BOEM BOEM BOEM!

Een lieve stem zei: ‘Hallo, ik ben het, moeder. Ik ben weer thuis.’

‘Laat dan eerst je poot maar eens zien,’ riepen de geitjes. En inderdaad, de poot die voor het raam verscheen, was wit.

‘Ja, het is moeder!’ juichten ze. ‘We doen open!’ En ze maakten de grendel van de deur los.

Maar wat een schrik! Het was de wolf. Woest brullend stormde hij het huis in! Hij leek nog veel groter dan anders. Zijn enorme kop kwam tot vlak onder het plafond. Met zijn grote lijf maakte hij de hele kamer donker.

‘Hahaaa! Nu héb ik jullie!’ lachte hij gemeen. ‘Ik ga jullie opeten!’

De geitjes stoven angstig uit elkaar en vluchtten in paniek alle kanten op. Ze kropen in de kast, achter de kast, op het bed en in het bed. Eén geitje rende naar de keuken en een ander kroop in de kachel. Het allerkleinste geitje verstopte zich in de grote staande klok en deed het deurtje dicht. Zelfs de muizen maakten dat ze wegkwamen.

De wolf denderde door het huis en schrokte het ene na het andere geitje naar binnen. Het kleinste geitje bleef bibberend in de klok zitten. Nadat de wolf het zesde geitje met huid en haar had opgegeten, was zijn honger gestild. Hij zag niets meer bewegen en dacht dat hij ze allemaal had opgeslokt. Tevreden gapend liep hij de deur uit, terwijl hij mompelde: ‘Nu ga ik een lekker dutje doen.’

Het kleine geitje zat nog steeds in de klok toen zijn moeder het tuinpad op liep. Aan haar armen bungelden twee manden vol boodschappen. Ze neuriede een vrolijk wijsje, tot ze zag dat de deur openstond...

Moeder geit snelde naar binnen. Ze schrok enorm van de puinhoop die ze aantrof. Alle meubels lagen omver, de kast stond open en de deken lagen op de grond. Maar het ergste was dat de kinderen weg waren! Ze begreep meteen wat er gebeurd was. Ze riep hen een voor een, maar kreeg geen antwoord. Of toch?

Heel zacht klonk het ‘Moeoe... Moeder?’

En daar zag ze, achter het ruitje van de grote

klok, haar jongste kindje zitten. Ze bevrijdde hem en nam hem op schoot.

Hij vertelde wat er gebeurd was.

Moeder moest erg huilen, maar het kleintje zei dapper: 'Kom mee! De wolf is misschien nog ergens in de buurt!'

Samen liepen ze naar buiten. En ja hoor! Even verderop lag het vreselijke beest te slapen onder een boom. Hij snurkte oorverdovend en zijn dikke buik stak hoog boven het lange gras uit. Maar wat was dat? Het leek wel of er nog van alles in die buik bewoog. Zouden de geitjes nog leven?

'Haal vlug mijn naaispulletjes!' fluisterde moeder geit en het kleintje deed meteen wat ze vroeg.

Met een schaar knipte ze voorzichtig de buik van de slapende wolf open. Meteen kwam er een verwonderd geitenkopje tevoorschijn. En even later nog één en nog één. Gelukkig, ze waren alle zes nog in leven omdat de gulzigaard elk geitje in één hap had opgeslokt.

Wat was moeder blij! 'Haal gauw een paar grote stenen, dan doen we die in zijn buik,' zei ze.

Ze hielpen allemaal mee. De wolf sliep zo diep dat hij niet merkte dat zijn buik opnieuw gevuld werd. Deze keer niet met geitjes, maar met loodzware keien!

Moeder naaide de boel snel dicht en verstopte zich samen met haar kinderen achter de struiken.

Even later werd de wolf wakker. Hij voelde zich helemaal niet lekker en had verschrikkelijke dorst. Het kostte hem moeite om overeind te komen omdat de stenen in zijn maag heen en weer rolden. Waggelend liep hij naar de bosvijver en kreunde:

Wat hotst en klotst daar in mijn buik?

Waarom heb ik zo'n pijn?

Het voelt als zware stenen

Al weet ik dat het geitjes zijn!

Toen boog de wolf zich voorover om te drinken. De stenen in zijn buik rolden naar voren en hij viel met een plons in het koude water. Hij spatelde nog even, maar zonk toen als een baksteen naar beneden en verdronk.

'Hoera, hoera!' juichten de geitjes en ze kwamen achter de struiken vandaan. Blij dansten ze rond de vijver.

Moeder geit tilde haar jongste op en gaf hem een dikke knuffel. 'Jij mag dan het kleinste geitje zijn, je bent wel de grootste held!' zei ze.

'Mèèèè!' zei het geitje, waarop de anderen juichten: 'Helemaal goed!'

Het fijnste van alles was wel dat ze voortaan zo vaak buiten mochten spelen als ze wilden. En ze leefden nog lang en gelukkig.